

Men med hensyn til det, som hr. Holger K. Nielsen siger med, at vi skulle have en pervers udenrigspolitik, eller hvad det var, det står jeg også fuldstændig uforstående over for. Jeg synes i det hele taget ikke, at der er nogen her i Folketinget, der har sådan en speciel pervers udenrigspolitik, så det må stå for hr. Holger K. Niensens egen regning.

Med hensyn til det, som hr. Keld Albrechtsen er inde på med stemmeretten, er det jo sådan, at hvis man har bopæl i Israel, så har man stemmeret, men det klart, at de, der bor i selvstyreområderne og f.eks. tager til Israel for at arbejde, ikke har stemmeret, og det er der vel ikke noget underligt i. Palæstinenserne har altså også repræsentanter i det israelske parlament, og det er der vel heller ikke noget underligt i, selvfølgelig har de det, og de kan argumentere stille og roligt for deres synspunkter.

Jeg erkender, at Israel da også har fejl, men jeg synes bare, at Enhedslisten og SF gør et voldsomt stort nummer ud af dét, men de glemmer palæstinenserne, der sætter børnesoldater i første række, som står og kaster med sten eller skyder mod israelske bosættelser eller det israelske militær. Det er dog heller ikke særlig smart, men det er som om, at man glemmer dét fra SF's og Enhedslistens side. Det er jo en meget speciel måde at argumentere på, for på den måde er man med til at støde til konflikten, hvis ikke man erkender, at vi altså også her har nogle voldsomme problemer. Jeg synes, det er lidt ærgerligt, at man kommer så langt med dét, som man gør.

Så må vi afslutningsvis sige omkring den vedtagelse, der er fremsat: Der er også andre ting, jeg synes er på kanten af det, som er en neutral vurdering af konflikten. Der er en meget kraftig kritik af de jødiske bosættelser, hvor man måske kan argumentere med, at man er imod, at de bliver etableret fremover, men det indtryk, der står tilbage, er en generel kritik af de her bosættelser. Vi ser det som et problem, hvis man ensidigt fokuserer på dét her fra Folketingets side.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Søren Søndergaard og derefter hr. Holger K. Nielsen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Bare for at der ikke skal være nogen misforståelser om dét: Enhedslisten er imod børnesoldater

alle steder. Det er vi også i Palæstina, hvis der bliver indrulleret børnesoldater fra officielt hold.

Vi indrømmer, at det kan være svært at styre folk, der kæmper mod en undertrykkelse. Der var også folk i den danske modstandsbevægelse, der var under 18 år, som det kunne være svært at kontrollere, men vi er imod børnesoldater alle steder. Så den pointe må hr. Peter Skaarup have misforstået.

Men jeg synes da, det er interessant, at et parti, der i den grad som Dansk Folkeparti slår sig op på, at alle lande – for at vi kan have nogle forbindelser med dem – skal tage flygtninge tilbage, undtager ét land fra den regel. Ellers er det simpelt hen et hovedkrav fra Dansk Folkeparti, for at man kan give ulandsbistand, og for at man kan samarbejde med dem, og for at man kan have ordentlige relationer til dem.

Men der er ét land, som ikke behøver at tage de millioner af flygtninge, de har skabt som problem, tilbage, og det er Israel. Hvorfor er der den inkonsekvens i Dansk Folkepartis politik? Hvorfor ønsker Dansk Folkeparti ikke, at Israel tager sine flygtninge tilbage, og at vi samtidig kæmper for at få indført én person, én stemme i Israel?

Så kunne det være, tingene så meget anderledes ud.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Hr. Peter Skaarup siger, det ikke er særlig smart, at man lader børn kæmpe i forreste række: Nej, det er ikke særlig smart. Men har det strejft hr. Peter Skaarups hjerne, at det her jo kunne skyldes, at det er børn, der lever under så håbløse vilkår og er grebet af desperation – det er jo i tæt befolkede områder – og at de ligesom børn i tilsvarende sammenhænge går i spidsen og får deres frustrationer ud ved at kaste sten imod de israelske soldater?

Det her ser vi jo også andre steder. Vi så det i Sydafrika, da de sydafrikanske børn bekæmpede styret. Vi ser det i stort set alle den slags konflikter, hvor der er social frustration, hvor man bekæmper en besættelsesmagt, og hvor børn og unge ikke har et liv, de kan se frem til. Der reagerer man i frustration.

Har det overhovedet strejft Dansk Folkeparti, at det kan være forklaringen på, at man ser de her voldsomme kampe mellem palæstinensiske børn og unge og israelsk militær?